

Sygn. akt V CSK 579/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku Z. R.

przy uczestnictwie M. R. i W. K.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w J. z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez wnioskodawcę Z. R. skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w J. ze należy zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania

jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wykazania, że nie było ono dotąd przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, ma istotne znaczenie dla wyniku rozpoznawanej sprawy a także innych podobnych spraw. Niezbędne jest także przedstawienie własnego umotywowanego poglądu prawnego skarżącego na to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Przedstawione zagadnienie prawne zostało sformułowane w sposób następujący, cyt. „czy ewentualna zmiana *animus* posiadacza samoistnego nieruchomości w złej wierze po upływie 30 lat może mieć wpływ na zasiedzenie i czy w związku z tym słuszne jest badanie okoliczności powstałych po upływie tego terminu”. Tak ujęty problem prawny nie ma jednak związku z podstawą faktyczną i treścią zaskarżonego rozstrzygnięcia, albowiem oddalenie wniosku oraz apelacji nastąpiło wobec przyjęcia przez Sądy na podstawie ustalonych faktów, że skarżący nie był posiadaczem samoistnym nieruchomości wskazanej we wniosku, lecz zamieszkiwał w niej za zgodą jej właścicieli czyli rodziców i w związku z łączącym go z nimi stosunkiem rodzinnym. Sporny był więc charakter posiadania (samoistny czy zależny), a nie dobra lub zła wiara skarżącego. Postawiony problem prawny miałby odniesienie do rozstrzygnięcia wtedy, gdy Sąd Okręgowy, przyjmując samoistne posiadanie ewentualnie wadliwie ocenił dobrą lub złą wiarę posiadacza. Skarżący powołuje się także na potrzebę wykładni art. 172 k.c. i 336 k.c., która jednakże obiektywnie nie zachodzi z uwagi na liczne orzeczenia oraz opracowania

naukowe poświęcone temu zagadnieniu. W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

aj